

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul 190 (XXXIV) — Nr. 164

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Vineri, 18 februarie 2022

SUMAR

<u>Nr.</u>	<u>Pagina</u>
DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE	
Decizia nr. 756 din 9 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii	2–4
★	
Opinie separată	5–6
Decizia nr. 790 din 23 noiembrie 2021 referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici.....	7–10
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE	
5.765/2021. — Ordin al ministrului educației privind acordarea autorizației de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „profesional”, profilul „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „marochiner” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa	10–11
134. — Ordin al viceprim-ministrului, ministrul transporturilor și infrastructurii, pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 153/2011 privind modificarea și completarea Regulamentului pentru circulația trenurilor și manevra vehiculelor feroviare — nr. 005, aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.816/2005, și pentru definirea trenurilor de călători în funcție de serviciile oferite de operatorii de transport feroviar de călători	12–16

DECIZII ALE CURȚII CONSTITUȚIONALE

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 756

din 9 noiembrie 2021

referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Benke Károly	— magistrat-asistent-șef delegat

Cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Liviu Drăgănescu.

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a prevederilor art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Nicolae Guzu, Zincuța Maniu, Lucian Paul Rotaru și Dan Mircea Rusu în Dosarul nr. 3.530/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și care constituie obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 247D/2020.

2. La apelul nominal se constată lipsa părților, procedura de înștiințare fiind legal îndeplinită.

3. Cauza fiind în stare de judecată, președintele Curții acordă cuvântul reprezentantului Ministerului Public, care pune concluzii de respingere, ca neîntemeiată, a excepției de neconstituționalitate. Se arată că textul criticat a reglementat nivelul de salarizare a specialiștilor IT, valorificând nivelul instanței/unității de parchet din care aceștia fac parte. O atare rațiune justifică adoptarea unei asemenea norme legale. Se subliniază că textul criticat, prin faptul că valorizează nivelul instanței/unității de parchet în care specialiștii IT lucrează și nu cel al Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, nu aduce în discuție restrângerea unui drept sau a unei libertăți fundamentale.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

4. Prin Sentința civilă nr. 1.032 din 23 decembrie 2019, pronunțată în Dosarul nr. 3.530/2/2019, **Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 14 pct. 8 din**

Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, excepție ridicată de Nicolae Guzu, Zincuța Maniu, Lucian Paul Rotaru și Dan Mircea Rusu într-o cauză având ca obiect soluționarea unor cereri de anulare a unui act administrativ, emis de Colegiul de conducere al Curții de Apel Cluj, prin care, ca urmare a intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2019, au fost stabilite drepturile salariale ale autorilor excepției de neconstituționalitate, specialiști IT în cadrul Curții de Apel Cluj.

5. **În motivarea excepției de neconstituționalitate se arată că nu sunt îndeplinite condițiile constituționale de adoptare a ordonanțelor de urgență. Astfel, în preambulul ordonanței de urgență nu este motivată situația extraordinară, neregăsindu-se vreo împrejurare obiectivă care să reclame intervenția imperativă a Guvernului. Prin textul criticat, Guvernul a exprimat aprecierea de ordin subiectiv referitoare la corelarea nivelului de salarizare a specialiștilor IT cu conținutul activității desfășurate de aceștia, nivelul de pregătire profesională și poziția lor în procesul de îndeplinire a justiției. Or, acest lucru relevă faptul că Guvernul are ca justificare pentru intervenția sa legislativă doar considerente de oportunitate, care nu sunt în niciun fel situații extraordinare în sensul art. 115 alin. (4) din Constituție. Se mai arată că nu este îndeplinită nici condiția urgenței care să fi impus adoptarea unei asemenea reglementări și nici cerința de motivare a urgenței în corpul ordonanței de urgență. Se subliniază că nici în preambulul și nici în nota de fundamentare ale ordonanței de urgență nu s-a făcut vreo referire la situația specialiștilor IT din instanțe și nici nu s-a explicat nevoia de schimbare a dreptului acestora de a fi ierarhizați, din punct de vedere salarial, într-o manieră care să reflecte corect conținutul și importanța muncii lor.**

6. Cu privire la încălcarea art. 1 alin. (5) din Constituție, se arată că textul criticat este unul abrogator al unei norme care corectase pierderile salariale pe care specialiștii IT le-au înregistrat în perioada 1 ianuarie—23 iulie 2018. Simplitatea textului nu lasă niciun dubiu cu privire la scopul său, și anume salarizarea specialiștilor IT la un nivel inferior celui avut în plată. Însă, o atare reglementare nu asigură securitatea juridică, parte componentă a previzibilității legii. Textul criticat nu permite înțelegerea concepției pe care Guvernul o are cu privire la

salarizarea specialiștilor IT, mai ales că, după adoptarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice, salarizarea acestora a cunoscut cel puțin 6 modificări. De altfel, textul criticat a fost în vigoare în perioada 20 februarie—6 martie 2019, perioadă după care s-a revenit la situația normativă anterioară. Se susține că prin adoptarea ordonanței de urgență criticate s-a procedat nu numai întempestiv, ci mai ales fără să se fi relevat nevoia de schimbare a ierarhizării specialiștilor IT. Astfel, una și aceeași activitate și poziție din sistemul funcțiilor din justiție a fost corelată în mod diferit cu salariul convenit doar în planul cuantumului acestui drept. Se arată că este afectată stabilitatea nivelului salarial, iar textul criticat reflectă conduita arbitrară a Guvernului cu privire la salariile specialiștilor IT din instanțe și parchete.

7. Cu privire la încălcarea art. 53 din Constituție, se arată că diminuarea salarială suferită reflectă o restrângere a dreptului la salariu, corolar al dreptului la muncă. Această restrângere nu a fost determinată de vreo situație economică defavorabilă sau de criză, nu a fost concepută ca o măsură temporară și de aplicabilitate generală. Mai mult, Guvernul nu a explicat motivele pentru care diminuarea reglementată a fost necesară pentru asigurarea echilibrului între resursele bugetare și costurile salariale și dacă a fost proporțională. Întrucât norma criticată nu respectă aceste criterii, rezultă că este contrară art. 53 din Constituție.

8. Curtea de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată.

9. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, actul de sesizare a fost comunicat președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

10. Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând actul de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile procurorului, prevederile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

11. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit prevederilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

12. Obiectul excepției de neconstituționalitate îl constituie dispozițiile art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 137 din 20 februarie 2019, care au următorul cuprins:

„Legea nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 827 din 13 septembrie 2005, cu modificările și completările ulterioare, se modifică și se completează după cum urmează: [...]”

8. La articolul 120, alineatele (6) și (7) se abrogă”.

13. Dispozițiile art. 120 alin. (6) și (7) din Legea nr. 304/2004 aveau următorul cuprins: „(6) *Specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor, din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor aflate în coordonarea*

acestuia, al Ministerului Justiției și al Inspecției Judiciare beneficiază de aceleași drepturi salariale ca specialiștii din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție stabilite potrivit legislației privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice.

(7) *Personalul prevăzut la alin. (2) beneficiază de drepturile salariale prevăzute pentru specialiștii de la art. 116 alin. (5) din prezenta lege”.*

14. Curtea observă că abrogarea dispusă a determinat eliminarea din fondul activ al legislației a unei norme care reglementa nivelul de salarizare a specialiștilor IT din cadrul instanțelor și parchetelor, din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor aflate în coordonarea acestuia, al Ministerului Justiției și al Inspecției Judiciare. Deși abrogarea a produs efecte definitive asupra art. 120 alin. (5) și (6) din Legea nr. 304/2004, Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2019 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 7 martie 2019, a reintrodus soluțiile legislative abrogate în corpul art. 120, sub forma alin. (5)¹ și (5)². Prin urmare, pentru perioada cuprinsă între 20 februarie 2019 și 6 martie 2019 (data intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2019 și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2019), norma abrogatoare produce în continuare efecte juridice cu privire la salarizarea personalului IT în cauză, astfel că, având în vedere Decizia nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, Curtea este competentă să se pronunțe pe fondul excepției de neconstituționalitate.

15. În opinia autorilor excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale ale art. 1 alin. (5) privind principiul securității juridice, ale art. 53 — *Restrângerea exercițiului unor drepturi sau al unor libertăți* și ale art. 115 alin. (4) privind condițiile de adoptare a ordonanțelor de urgență.

16. Examinând excepția de neconstituționalitate, Curtea reține că textul criticat este o normă abrogatoare a dispozițiilor art. 120 alin. (5) și (6) din Legea nr. 304/2004. Curtea are competența de a controla constituționalitatea normelor abrogatoare (a se vedea Decizia nr. 62 din 18 ianuarie 2007, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 104 din 12 februarie 2007).

17. În ceea ce privește condițiile prevăzute de dispozițiile art. 115 alin. (4) din Constituție, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, sau Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței. Curtea reține că, în cauza de față, preambulul ordonanței de urgență cuprinde o motivare *in extenso* a diferitelor soluții legislative promovate în cuprinsul său, iar fundamentarea pentru adoptarea normei criticate se poate regăsi în următorul considerent al preambulului: „*ținând seama de necesitatea adoptării unor reglementări prin care să fie eliminate o serie de elemente de incertitudine juridică generate de prevederi existente în legile supuse modificării și completării prin prezenta ordonanță de urgență*”. Acest text din cuprinsul preambulului poate fi considerat ca fiind o motivare ce vizează prevederile supuse controlului de constituționalitate, pentru că norma de abrogare adoptată a vizat eliminarea unor elemente de incertitudine juridică referitoare la structura ierarhică în care funcționează specialiștii IT.

18. Reglementarea abrogată stabilea că specialiștii IT din cadrul instanțelor și parchetelor, din cadrul aparatului propriu al Consiliului Superior al Magistraturii și al instituțiilor aflate în coordonarea acestuia, al Ministerului Justiției și al Inspecției Judiciare se asimilează, sub aspect salarial, cu cei din structura Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. În acest context, pentru a elimina această normă de asimilare, legiuitorul delegat a considerat necesară așezarea sistemului de salarizare a acestora în funcție de poziția instituțională a structurilor în cadrul cărora funcționează. Este o situație obiectivă și cuantificabilă, care intră în sfera de cuprindere a situației extraordinare prevăzute de art. 115 alin. (4) din Constituție. Urgența reglementării este dată tocmai de necesitatea asigurării unui sistem de salarizare bazat pe poziția instituțională a respectivelor entități publice, reafirmând, astfel, principiul potrivit căruia sistemul de salarizare se reglementează în funcție de trepte/niveluri/poziție instituțională. Toate aceste aspecte sunt motivate în preambulul ordonanței de urgență criticate, ceea ce înseamnă că sunt respectate prevederile art. 115 alin. (4) din Constituție. Faptul că, ulterior, același legiuitor delegat, prin adoptarea Ordonanței de urgență nr. 12/2019, a revenit asupra soluției normative promovate nu reflectă decât o opțiune legislativă ulterioară derogatorie de la situația obiectivă dată de nivelul instituțional în care funcționează.

19. Cu privire la criticile de neconstituționalitate formulate prin raportare la art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 41 din Constituție, Curtea constată că stabilitatea normelor juridice constituie o expresie a principiului securității juridice, instituit, implicit, de art. 1 alin. (5) din Constituție, principiu care exprimă în esență faptul că cetățenii trebuie protejați contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă să o creeze, impunând ca legea să fie accesibilă și previzibilă (Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 90 din 3 februarie 2012, sau Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 12 iunie 2020, paragraful 105). Art. 1 alin. (5) din Constituție consacră securitatea juridică a persoanei, concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu

valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale (Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68).

20. Curtea reține că textul legal criticat nu produce în sine o insecuritate juridică, ci aduce în discuție așezarea pe trepte ierarhice a drepturilor salariale de care beneficiază specialiștii IT în funcție de poziția instituțională a entităților în care aceștia funcționează. Faptul că, ulterior, prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2019 s-a revenit la sistemul inițial de salarizare nu reflectă decât o opțiune legislativă care nu este de natură a indica o fragilizare a dreptului la salariu al categoriei de personal antereferite, dimpotrivă, readuce în sistemul de salarizare o normă de favoare pentru a atrage și încuraja specialiștii IT să lucreze în sistemul justiției. Mai mult, Curtea observă că legiuitorul este cel care își asumă politica salarială cu privire la personalul plătit din fonduri publice, prin aceasta înțelegându-se atât stabilirea sistemului de salarizare, cât și a drepturilor salariale suplimentare. Curtea nu are nici rolul și nici competența de a stabili ea însăși elementele acestei politici, ci de a verifica respectarea exigențelor constituționale inerente actelor normative adoptate de legiuitor în acest domeniu, și nu oportunitatea unei măsuri de politică salarială (a se vedea Decizia nr. 667 din 9 noiembrie 2016, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 57 din 19 ianuarie 2017, paragraful 23, sau Decizia nr. 139 din 12 martie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 468 din 3 iunie 2020, paragraful 15).

21. Când privește salariul care urmează a fi plătit în viitor, Curtea reține că este dreptul autorității legiuitoare de a elabora măsuri de politică legislativă în domeniul salarizării în concordanță cu condițiile economice și sociale existente la un moment dat. Totodată, legiuitorul național se bucură de o largă marjă de apreciere pentru a determina oportunitatea și intensitatea politicilor sale în acest domeniu (a se vedea Decizia nr. 575 din 4 mai 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 368 din 26 mai 2011).

22. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu majoritate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Respinge, ca neîntemeiată, excepția de neconstituționalitate ridicată de Nicolae Guzu, Zințuța Maniu, Lucian Paul Rotaru și Dan Mircea Rusu în Dosarul nr. 3.530/2/2019 al Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt constituționale în raport cu criticile formulate.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică Curții de Apel București — Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 9 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE
prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent-șef delegat,
Benke Károly

OPINIE SEPARATĂ

1. În dezacord cu soluția adoptată, cu majoritate de voturi, prin Decizia nr. 756 din 9 noiembrie 2021, considerăm că dispozițiile art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 privind unele măsuri temporare referitoare la concursul de admitere la Institutul Național al Magistraturii, formarea profesională inițială a judecătorilor și procurorilor, examenul de absolvire a Institutului Național al Magistraturii, stagiul și examenul de capacitate al judecătorilor și procurorilor stagiați, precum și pentru modificarea și completarea Legii nr. 303/2004 privind statutul judecătorilor și procurorilor, Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară și Legii nr. 317/2004 privind Consiliul Superior al Magistraturii sunt neconstituționale prin raportare, pe de o parte, la art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 41 și, pe de altă parte, la art. 115 alin. (4) din Constituție.

2. Cu privire la critica de neconstituționalitate extrinsecă raportată la art. 115 alin. (4) din Constituție, se constată că, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale (de exemplu, Decizia nr. 255 din 11 mai 2005, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 511 din 16 iunie 2005, sau Decizia nr. 68 din 27 februarie 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 181 din 14 martie 2017), Guvernul poate adopta ordonanțe de urgență în următoarele condiții, întrunite în mod cumulativ: existența unei situații extraordinare, reglementarea acesteia să nu poată fi amânată și *urgența să fie motivată în cuprinsul ordonanței*.

3. În cauza de față, problema care se ridică este aceea a *nemotivării urgenței reglementării în cadrul preambulului ordonanței de urgență*. Potrivit art. 43 alin. (3) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 260 din 21 aprilie 2010, „*La ordonanțele de urgență preambulul este obligatoriu și cuprinde prezentarea elementelor de fapt și de drept ale situației extraordinare ce impune recurgerea la această cale de reglementare*”.

4. Cu privire la motivarea urgenței, se observă că, în cauză, preambulul ordonanței de urgență cuprinde o motivare *in extenso* a diferitelor soluții legislative promovate în cuprinsul său. Singura fundamentare pentru adoptarea textului criticat s-ar putea regăsi în fraza generală „*ținând seama de necesitatea adoptării unor reglementări prin care să fie eliminate o serie de elemente de incertitudine juridică generate de prevederi existente în legile supuse modificării și completării prin prezenta ordonanță de urgență*”.

5. Cu privire la această frază, Consiliul Legislativ a observat în Avizul său nr. 105/20 februarie 2020, pct. 4, că „necesitatea și urgența adoptării soluțiilor legislative propuse la (...) art. 14 nu sunt motivate deloc în cadrul preambulului”. S-a mai arătat că „nemotivarea sau motivarea necorespunzătoare a urgenței reprezintă motive de neconstituționalitate a ordonanțelor de urgență.”

6. Fraza generală anterioară din cuprinsul preambulului nu poate fi considerată ca fiind o motivare ce vizează textul supus controlului de constituționalitate pentru că norma de abrogare adoptată nu viza eliminarea unor elemente de incertitudine juridică, ci eliminarea unei norme de asimilare în privința salarizării specialiștilor IT de la instanțe/parchete cu cei din cadrul Parchetului de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție. Această soluție legislativă a avut drept consecință reducerea salariilor specialiștilor IT de la instanțe/parchete. Prin urmare, nu s-a reglat o situație juridică ce genera insecuritate/incertitudine,

ci s-a optat pentru o altă soluție legislativă decât cea aflată în vigoare, ambele la fel de clare.

7. De altfel, în preambulul Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 12/2019 pentru modificarea și completarea unor acte normative în domeniul justiției, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 185 din 7 martie 2019, se arată că: „*totodată, ținând cont de importanța procesului de informatizare a sistemului judiciar pentru realizarea unui act de justiție de calitate, proces care nu se poate realiza fără asigurarea resursei umane înalt calificate în domeniu, fapt care necesită luarea unor măsuri legislative în regim de urgență pentru salarizarea corespunzătoare a specialiștilor IT din acest sistem, în acest sens se propune revenirea la soluția legislativă anterioară intrării în vigoare a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2019, în materia salarizării specialiștilor IT din sistemul judiciar, astfel cum aceasta era cuprinsă în Legea nr. 304/2004, republicată, cu modificările și completările ulterioare, soluție care asigură totodată și un regim uniform de salarizare a acestora*”, drept care se revine la soluția normativă anterioară Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 7/2019 în privința salarizării specialiștilor IT de la instanțe/parchete.

8. Prin urmare, se constată că preambulul ordonanței de urgență nu motivează în niciun fel urgența, imposibilitatea amânării reglementării sau existența situației extraordinare. Este o constatare obiectivă, care nu poate fi înlăturată în niciun mod. Pur și simplu corpul preambulului nu cuprinde nicio referire la soluția normativă promovată și criticată în prezenta cauză.

9. În aceste condiții, se ridică problema dacă în preambulul ordonanței de urgență trebuie motivată urgența fiecărei dispoziții în parte a acesteia sau este suficient ca legiuitorul delegat să fi motivat urgența principalei modificări legislative realizate. În opinia noastră, motivarea urgenței reglementării se referă la toate aspectele/dispozițiile/soluțiile normative cuprinse în ordonanța de urgență. Altfel, preambulul ar deveni o chestiune absolut formală, iar dispozițiile art. 115 alin. (4) teză finală din Constituție ineficace. S-ar ajunge la situația în care Guvernul să motiveze selectiv urgența doar în privința anumitor reglementări. Or, motivarea urgenței reprezintă o garanție pentru ca puterea legislativă delegată conferită Guvernului să nu poată fi exercitată discreționar, ci numai în situații extraordinare și urgente. Numai indicându-se și motivându-se caracterul urgent al reglementării/situației extraordinare se poate verifica îndeplinirea tuturor exigențelor art. 115 alin. (4) din Constituție. În situația în care ordonanța de urgență cuprinde dispoziții diverse/diferite/eterogene, urgența adoptării sale cu privire la anumite reglementări din cuprinsul acesteia nu poate fi justificată/acoperită prin prisma motivelor care au justificat urgența unei alte soluții legislative cuprinse tot în cadrul aceleiași ordonanțe de urgență. Din această perspectivă, se constată că nu a fost motivată urgența/situația extraordinară care a determinat adoptarea soluției legislative analizate, ceea ce reprezintă, în mod evident, o încălcare a dispozițiilor art. 115 alin. (4) din Constituție.

10. Conform jurisprudenței Curții Constituționale, neconstituționalitatea extrinsecă afectează actul în ansamblul său (Decizia nr. 214 din 9 aprilie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 435 din 3 iunie 2019, paragraful 45, sau Decizia nr. 83 din 18 februarie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 204 din 13 martie 2020, paragraful 48), drept care ar rezulta că neconstituționalitatea afectează întreaga ordonanță de urgență, deși celelalte dispoziții ale acesteia își

gădesc o justificare sub aspectul condițiilor de adoptare a ordonanței de urgență chiar în preambulul acesteia.

11. De principiu, neconstituționalitatea extrinsecă afectează actul în ansamblul său, însă, de la această regulă există și excepții în măsura în care se poate determina o relație directă între exigența extrinsecă neîndeplinită și o dispoziție expresă a actului supus controlului de constituționalitate. Astfel, o inconsistență formală de natură constituțională care vizează un anumit segment normativ al actului nu poate fi extinsă la cele care nu sunt vizate prin critica formulată sau nu au legătură cu aceasta. De altfel, în acest sens, se pot identifica două decizii ale Curții Constituționale (Decizia nr. 104 din 20 ianuarie 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 73 din 6 februarie 2009, și Decizia nr. 784 din 12 mai 2009, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 466 din 7 iulie 2009), prin care aceasta a constatat neconstituționalitatea art. I și II, respectiv a art. III din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2008 din perspectiva art. 115 alin. (4) din Constituție, restul dispozițiilor normative ale respectivei ordonanțe de urgență nefiind afectate de cele două decizii de admitere ale excepției de neconstituționalitate.

12. Raportând acest considerent de principiu la cauza de față, rezultă că neconstituționalitatea extrinsecă vizează numai textul art. 14 pct. 8 din ordonanța de urgență. Numai în privința acestuia Guvernul nu a furnizat în preambulul ordonanței de urgență motivarea urgenței și nu a indicat situația extraordinară, iar Curtea Constituțională, având în vedere această omisiune de natură constituțională, nu poate cerceta dacă reglementarea era urgentă/dacă a existat o situație extraordinară. Prin urmare, art. 14 pct. 8 din ordonanța de urgență încalcă art. 115 alin. (4) din Constituție.

13. Cu privire la criticile de neconstituționalitate intrinsecă raportate la art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 41 din Constituție, se constată, astfel cum s-a reținut în decizia la care formulăm prezenta opinie separată, că stabilitatea normelor juridice constituie o expresie a principiului securității juridice, instituit, implicit, de art. 1 alin. (5) din Constituție, principiu care exprimă în esență faptul că cetățenii trebuie protejați contra unui pericol care vine chiar din partea dreptului, contra unei insecurități pe care a creat-o dreptul sau pe care acesta riscă să o creeze, impunând ca legea să fie accesibilă și previzibilă (Decizia nr. 51 din 25 ianuarie 2012, precizată, sau Decizia nr. 240 din 3 iunie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 504 din 12 iunie 2020, paragraful 105). Art. 1 alin. (5) din Constituție consacră securitatea juridică a persoanei, concept care se definește ca un complex de garanții de natură sau cu valențe constituționale inerente statului de drept, în considerarea cărora legiuitorul are obligația constituțională de a asigura atât o stabilitate firească dreptului, cât și valorificarea în condiții optime a drepturilor și libertăților fundamentale (Decizia nr. 454 din 4 iulie 2018, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 836 din 1 octombrie 2018, paragraful 68).

14. În cauza de față, se constată că, raportat la perioada 1 iulie—31 decembrie 2017, salariile personalului IT au fost diminuate începând cu 1 ianuarie 2018, ca urmare a aplicării art. 38 alin. (3) lit. a) și alin. (6) raportat la anexa nr. V,

capitolul II — grila de salarizare pct. 4 și 7, respectiv capitolul VIII, art. 4, 5 și art. 17 alin. (3) din Legea-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice. Odată cu adoptarea Legii nr. 207/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 304/2004 privind organizarea judiciară, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 636 din 20 iulie 2018, la art. 120 din Legea nr. 304/2004 a fost introdus alin. (6), revenindu-se, astfel, la un nivel de salarizare apropiat lunii decembrie 2017. Ulterior, prin aplicarea Legii-cadru nr. 153/2017 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice și a Ordonanței de urgență a Guvernului nr. 114/2018 privind instituirea unor măsuri în domeniul investițiilor publice și a unor măsuri fiscal-bugetare, modificarea și completarea unor acte normative și prorogarea unor termene, începând cu 1 ianuarie 2019 s-a reglementat o majorare salarială cu sume reprezentând $\frac{1}{4}$ din diferența dintre salariul de bază prevăzut pentru anul 2022 și cel din luna decembrie 2018. La 20 februarie 2019, prin efectul textului criticat, se reduce cuantumul salariilor personalului IT de la instanțe/parchete cu aproximativ 40%, pentru ca din 7 martie 2019 (Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2019) să se revină din nou la nivelul anterior zilei de 20 februarie 2019.

15. Așadar textul criticat a fost în vigoare 15 zile (20 februarie—6 martie 2019). Având în vedere și expunerea de motive la Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 12/2019, se constată că soluția legislativă promovată prin textul criticat reprezintă mai degrabă un accident/o rezolvare nefericit(ă) a salarizării personalului IT, care a determinat o insecuritate vădită în privința dreptului la salariu al acestuia, corolar al dreptului la muncă (Decizia nr. 1.221 din 12 noiembrie 2008, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 804 din 2 decembrie 2008, sau Decizia nr. 872 din 25 iunie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 433 din 28 iunie 2010). Or, art. 1 alin. (5) din Constituție asigură o protecție corespunzătoare persoanelor contra pericolului care vine din partea dreptului și, așadar, al conduitei autorităților publice. O reglementare normativă care nu face altceva decât să vădească o evidentă neadecvare a soluției alese raportat la situația de fapt existentă, aspect care a necesitat modificarea ei rapidă într-un timp atât de scurt (15 zile), este de natură să afecteze stabilitatea normelor juridice ce vizează salarizarea personalului IT și expune personalul antereferit la o situație salarială confuză și nesigură, insecuritatea juridică fiind, astfel, vădită. Or, dreptul trebuie să asigure o stabilitate normativă de natură a proteja persoana, nu să o desconsidere. O reglementare normativă consistentă, coerentă și consecventă indiferent de domeniul în care intervine este o cerință constituțională din perspectiva art. 1 alin. (5) din Constituție. Mai mult, atunci când instabilitatea juridică vizează un drept fundamental, cum este cel la muncă, ar fi trebuit constatată încălcarea art. 1 alin. (5) coroborat cu art. 41 din Constituție.

16. Pentru considerentele mai sus expuse, considerăm că dispozițiile art. 14 pct. 8 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 7/2019 sunt neconstituționale, iar excepția de neconstituționalitate ar fi trebuit admisă.

Judecător,

prof. univ. dr. **Mona-Maria Pivniceru**

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

DECIZIA Nr. 790

din 23 noiembrie 2021

**referitoare la excepția de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2)
din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară
modificărilor aduse prin Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999
privind Statutul funcționarilor publici**

Valer Dorneanu	— președinte
Cristian Deliorga	— judecător
Marian Enache	— judecător
Daniel Marius Morar	— judecător
Mona-Maria Pivniceru	— judecător
Gheorghe Stan	— judecător
Livia Doina Stanciu	— judecător
Elena-Simina Tănăsescu	— judecător
Varga Attila	— judecător
Cristina Cătălina Turcu	— magistrat-asistent

1. Pe rol se află soluționarea excepției de neconstituționalitate a dispozițiilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, excepție ridicată de Teodor Dumitru Banciu în Dosarul nr. 252/57/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și care formează obiectul Dosarului Curții Constituționale nr. 918 D/2018.

2. Dezbaterile au avut loc în ședința publică din data de 2 noiembrie 2021, cu participarea reprezentantului Ministerului Public, procuror Loredana Brezeanu, fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea dată când, în temeiul dispozițiilor art. 57 și ale art. 58 alin. (3) din Legea nr. 47/1992, Curtea a amânat pronunțarea asupra cauzei pentru 23 noiembrie 2021, dată la care a fost pronunțată prezenta decizie.

CURTEA,

având în vedere actele și lucrările dosarului, constată următoarele:

3. Prin Încheierea din 21 mai 2018, pronunțată în Dosarul nr. 252/57/2015/a1, **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal a sesizat Curtea Constituțională cu excepția de neconstituționalitate a prevederilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici**. Excepția a fost ridicată de Teodor Dumitru Banciu într-o cauză având ca obiect soluționarea recursului formulat împotriva sentinței prin care a fost respinsă o cerere de anulare a raportului de evaluare emis de Agenția Națională de Integritate, prin care s-a constatat incompatibilitatea autorului pentru nerespectarea textului de lege criticat.

4. **În motivarea excepției de neconstituționalitate** se arată, în esență, că textul de lege criticat creează o inegalitate între funcționarii publici de execuție care pot fi aleși sau numiți într-o funcție de demnitate publică în condițiile în care își suspendă raporturile de serviciu, potrivit art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999, și funcționarii publici de conducere și înalții funcționari publici care, potrivit textului de lege criticat, pot fi numiți în funcții de demnitate publică doar dacă încetează raportul de serviciu. Se creează o discriminare între persoane aflate în situații identice, fără o justificare, și un privilegiu pentru funcționarii publici de execuție. După încetarea mandatului pentru funcția sau demnitatea publică, funcționarii de execuție pot reveni în funcția deținută anterior deoarece raportul lor de serviciu este suspendat, pe când funcționarii publici de

conducere și înalții funcționari publici nu mai pot reveni în funcție, raportul lor de serviciu încetând potrivit textului de lege criticat. Discriminarea se realizează și față de celelalte categorii de subiecți de drept care candidează pentru funcția eligibilă de primar și care, potrivit art. 30 din Legea nr. 393/2004, la încetarea mandatului de primar au dreptul să își reia activitatea în executarea aceluiași contracte de muncă sau de numire. Potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, discriminarea se bazează pe noțiunea de excludere de la un drept, iar remediul constituțional specific, în cazul constatării neconstituționalității discriminării, îl constituie acordarea sau accesul la beneficiul dreptului și categoriilor excluse. Potrivit art. 27 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 este interzisă orice discriminare între funcționarii publici, iar potrivit art. 1 alin. (2) și alin. (3) din Ordonanța Guvernului nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, principiile egalității și al excluderii privilegiilor și nediscriminării sunt garantate persoanelor aflate în situații comparabile.

5. **Înalta Curte de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal** apreciază că excepția de neconstituționalitate este neîntemeiată, deoarece textul de lege criticat individualizează în mod expres și neechivoc destinatarii normei de drept și reglementează distinct situația funcționarilor publici de execuție față de cea a funcționarilor publici de conducere.

6. Potrivit prevederilor art. 30 alin. (1) din Legea nr. 47/1992, încheierea de sesizare a fost comunicată președinților celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Avocatului Poporului, pentru a-și exprima punctele de vedere asupra excepției de neconstituționalitate ridicate.

7. **Președinții celor două Camere ale Parlamentului, Guvernul și Avocatul Poporului** nu au comunicat punctele lor de vedere asupra excepției de neconstituționalitate.

CURTEA,

examinând încheierea de sesizare, raportul întocmit de judecătorul-raportor, concluziile apărătorului autorului excepției și ale procurorului, dispozițiile legale criticate, raportate la prevederile Constituției, precum și Legea nr. 47/1992, reține următoarele:

8. Curtea Constituțională a fost legal sesizată și este competentă, potrivit dispozițiilor art. 146 lit. d) din Constituție, precum și ale art. 1 alin. (2), ale art. 2, 3, 10 și 29 din Legea nr. 47/1992, să soluționeze excepția de neconstituționalitate.

9. **Obiectul excepției de neconstituționalitate** îl constituie dispozițiile art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 365 din 29 mai 2007, care aveau, la data sesizării Curții Constituționale, următorul cuprins: „(2) *Înalții funcționari publici și funcționarii publici de conducere pot fi numiți în funcții de demnitate publică numai după încetarea, în condițiile legii, a raporturilor de serviciu.*”

10. Textul de lege criticat a fost modificat prin art. I pct. 6 din Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii

nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 3 iulie 2018, fără a prelua soluția legislativă supusă controlului, iar ulterior Legea nr. 188/1999 a fost abrogată prin art. 597 alin. (2) lit. b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 555 din 5 iulie 2019, cu excepția anumitor articole, între care nu se regăsește art. 34.

11. În raport cu evoluția legislativă anterior expusă și având în vedere cele reținute în Decizia Curții Constituționale nr. 766 din 15 iunie 2011, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 549 din 3 august 2011, prin prezenta decizie Curtea se va pronunța asupra prevederilor art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 156/2018.

12. În opinia autorului excepției de neconstituționalitate, prevederile legale criticate contravin dispozițiilor constituționale cuprinse în art. 16 din Constituție — *Egalitatea în drepturi*.

13. Curtea constată că în prezenta cauză autorul nu a invocat în mod expres încălcarea dreptului la muncă prevăzut de art. 41 din Constituție, însă în critica sa face referire la art. 30 din Legea nr. 393/2004 privind Statutul aleșilor locali, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 912 din 7 octombrie 2004, în vigoare la data ridicării excepției, potrivit căruia la încetarea mandatului de primar, de viceprimar, de președinte sau vicepreședinte al consiliului județean persoanele în cauză își reiau activitatea în executarea aceluiași contracte de muncă sau acte de numire. Prin urmare, Curtea reține că autorul excepției se raportează în critica formulată și la dispozițiile art. 41 din Constituție întrucât este nemulțumit de obligația care îi incumbă, potrivit textului de lege criticat, de a înceta raporturile de serviciu, ceea ce îi afectează dreptul la muncă sub aspectul stabilității în exercitarea funcției publice. Curtea are în vedere motivarea excepției potrivit căreia textul de lege criticat este neconstituțional deoarece se încalcă principiului egalității între funcționarii publici de conducere și înalții funcționari publici, pe de-o parte, și funcționarii publici de execuție, pe de altă parte, din perspectiva obligației de a înceta raportul de serviciu, ce incumbă numai funcționarilor publici de conducere și înalților funcționari publici numiți în funcții de demnitate publică.

14. Examinând excepția de neconstituționalitate Curtea va observa, mai întâi, evoluția legislativă în ceea ce privește reglementarea regimului incompatibilităților funcționarilor publici sub aspectul obligației suspendării sau încetării raporturilor de serviciu după alegerea într-o funcție de demnitate publică. În acest sens, Curtea observă că, încă de la intrarea în vigoare a Legii nr. 188/1999, în art. 56—58 a fost reglementat un regim al incompatibilităților pentru funcționarii publici potrivit căruia funcționarii publici, cu excepția funcționarilor publici civili din ministerele privind apărarea națională, ordinea publică și siguranța națională, puteau fi aleși sau numiți pentru exercitarea unei funcții de demnitate publică, pe durata acesteia ei fiind suspendați din funcția publică pe care o dețineau, iar după expirarea mandatului autoritățile sau instituțiile publice în cadrul cărora funcționaseră erau obligate să le asigure funcția publică avută sau una echivalentă. Reglementarea măsurii suspendării din funcție pe durata exercitării funcției de demnitate publică a fost menținută de la intrarea în vigoare a Legii nr. 188/1999 până în anul 2006 când, prin art. I pct. 33 din Legea nr. 251/2006 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 574 din 4 iulie 2006, a fost modificat art. 33 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 în sensul în care înalții funcționari publici și funcționarii publici de conducere pot fi numiți în funcții de demnitate publică numai după încetarea, în condițiile legii, a raporturilor de serviciu. După republicarea Legii nr. 188/1999, art. 33 a fost renumerotat devenind art. 34, al cărui alineat (2) este criticat în prezenta cauză. Ulterior, prin art. I

pct. 6—8 din Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 554 din 3 iulie 2018, legiuitorul a revenit asupra opțiunii sale și a modificat art. 34 alin. (2) reintroducând obligativitatea suspendării, iar nu a încetării raporturilor de serviciu ale înalților funcționari publici și ale funcționarilor publici de conducere numiți în funcții de demnitate publică. În prezent, potrivit art. 513 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ, raportul de serviciu se suspendă de drept atunci când funcționarul este numit sau ales într-o funcție de demnitate publică, pentru perioada respectivă.

15. Din analiza cadrului legislativ anterior menționat, Curtea reține că pentru perioada cuprinsă între 19 iulie 2006 (când a intrat în vigoare Legea nr. 251/2006) și 6 iulie 2018 (când a intrat în vigoare Legea nr. 156/2018) legiuitorul a optat pentru soluția încetării raporturilor de serviciu ale funcționarilor publici de conducere și ale înalților funcționari publici în cazurile în care au candidat pentru o funcție de demnitate publică sau au fost numiți într-o funcție de demnitate publică. Spre deosebire de aceste categorii, pentru categoria funcționarilor publici de execuție a fost obligatorie doar suspendarea raporturilor de serviciu.

16. Curtea reține că Legea nr. 188/1999 reglementează regimul general al raporturilor juridice dintre funcționarii publici și stat, respectiv raporturile acestora de serviciu. Scopul legii îl constituie asigurarea unui serviciu public stabil, profesionist, transparent, eficient și imparțial, în interesul cetățenilor, precum și al autorităților și instituțiilor publice din administrația publică centrală și locală. Funcția publică este definită de lege ca reprezentând ansamblul atribuțiilor și responsabilităților, stabilite în temeiul legii, în scopul realizării prerogativelor de putere publică de către administrația publică centrală, administrația publică locală și autoritățile administrative autonome [art. 1, art. 2 alin. (1) și art. 3 lit. f) din Legea nr. 188/1999].

17. Raporturile de serviciu ale funcționarilor publici intră sub protecția dispozițiilor art. 16 alin. (3) din Constituție. Astfel, potrivit art. 16 alin. (3) din Constituție, accesul la funcțiile publice se face „în condițiile legii”. Dreptul de acces la funcțiile publice este complex, fiind compus din cel puțin trei elemente esențiale, și anume: accesul/ocuparea efectivă a funcțiilor publice prin concurs, exercitarea atributelor de funcție publică și încetarea raporturilor de serviciu. Aceste elemente sunt legate intrinsec de cariera funcționarului public și sunt inerente oricărei funcții publice, iar unul dintre principiile care stau la baza exercitării funcției publice, în înțelesul art. 16 alin. (3) din Constituție, îl reprezintă stabilitatea în exercitarea acesteia (a se vedea Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 291 din 4 mai 2010).

18. Curtea reamintește că, potrivit, jurisprudenței sale, garanția stabilității oricărui loc de muncă, și cu atât mai mult a funcției publice pe care legea o prevede în mod expres, reprezintă un aspect al ocrotirii dreptului la muncă. Astfel, prin Decizia nr. 279 din 23 aprilie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 431 din 17 iunie 2015, paragraful 30, Curtea a statuat că dreptul la muncă este un drept complex, ce implică diferite aspecte, dintre care libertatea alegerii profesiei și a locului de muncă reprezintă numai una dintre componentele acestui drept. Odată dobândit un loc de muncă, acesta trebuie să se bucure de o serie de garanții care să îi asigure stabilitatea, neputând fi de conceput că prevederile constituționale ar asigura libertatea de a obține un loc de muncă, dar nu și existența unor garanții necesare pentru păstrarea acestuia.

19. Principiul egalității, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, ocupă un loc de o importanță particulară în ansamblul dispozițiilor constituționale. Astfel, acesta caracterizează drepturile și libertățile fundamentale, fiind, în același timp, o garanție a fiecărui drept fundamental în parte

(a se vedea Decizia nr. 464 din 18 iulie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 646 din 5 august 2019, paragraful 32).

20. Totodată, potrivit jurisprudenței Curții Constituționale, principiul egalității în fața legii presupune instituirea unui tratament egal pentru situații care, în funcție de scopul urmărit, nu sunt diferite. De aceea el nu exclude, ci, dimpotrivă, presupune soluții diferite pentru situații diferite. În consecință, un tratament diferit nu poate fi doar expresia aprecierii exclusive a legiuitorului, ci trebuie să se justifice rațional, în respectul principiului egalității cetățenilor în fața legii și a autorităților publice (a se vedea Decizia Plenumului Curții Constituționale nr. 1 din 8 februarie 1994, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 69 din 16 februarie 1994).

21. Aplicând considerentele anterior evocate la cauza de față, Curtea reține că toți funcționarii publici trebuie să beneficieze, în mod egal, de aceleași garanții ale exercitării funcției publice, una dintre acestea fiind stabilitatea în funcția publică (a se vedea Decizia nr. 414 din 14 aprilie 2010, precitată).

22. Curtea reține că raportul de serviciu al funcționarilor publici de execuție se suspendă de drept atunci când funcționarul public este numit sau ales într-o funcție de demnitate publică pe durata respectivului mandat, potrivit art. 94 alin. (1) lit. a) din Legea nr. 188/1999, în vreme ce raportul de serviciu al înalților funcționari publici și al funcționarilor publici de conducere trebuie să înceteze la numirea într-o funcție de demnitate publică, potrivit textului de lege criticat. Rezultă astfel că înalții funcționari publici și funcționarii publici de conducere, pe de-o parte, și funcționarii publici de execuție, pe de altă parte, nu beneficiază de același tratament în exercitarea funcției publice sub aspectul garanției stabilității în această funcție, respectiv al reluării și continuării raporturilor de serviciu după ce încetează numirea într-o funcție de demnitate publică.

23. Pentru a verifica dacă acest tratament juridic diferit este justificat în raport cu prevederile art. 16 coroborat cu art. 41 din Constituție, Curtea va analiza, prin prisma unui test de proporționalitate dezvoltat în jurisprudența acesteia (a se vedea în acest sens Decizia nr. 898 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 26 februarie 2016), dacă soluția legislativă a încetării raporturilor de serviciu ale înalților funcționari publici și ale funcționarilor publici de conducere în cazul numirii într-o funcție de demnitate publică are o justificare rațională, dacă are un scop legitim și dacă este proporțională cu acel scop.

24. Astfel, conform principiului proporționalității, orice măsură luată trebuie să aibă o justificare rațională, adică să fie adecvată și capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, trebuie să fie necesară, adică să fie indispensabilă pentru îndeplinirea scopului, și trebuie să fie proporțională, adică să asigure justul echilibru între interesele concurente pentru a fi corespunzătoare scopului urmărit. În vederea realizării testului de proporționalitate, Curtea trebuie să stabilească scopul urmărit de legiuitor prin măsura criticată și dacă acesta este unul legitim, întrucât testul de proporționalitate se va putea raporta doar la un scop legitim (a se vedea în acest sens Decizia nr. 462 din 17 septembrie 2014, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 775 din 24 octombrie 2014, paragraful 30).

25. Referitor la caracterul adecvat al măsurii încetării raportului de serviciu al înalților funcționari publici și al funcționarilor publici de conducere în cazul numirii într-o funcție de demnitate publică, Curtea observă că aceasta este capabilă în mod obiectiv să ducă la îndeplinirea scopului, respectiv garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice.

26. Cu privire la scopul urmărit de legiuitor prin textul de lege criticat, Curtea constată că acesta este unul legitim deoarece reglementarea incompatibilităților are ca finalitate asigurarea transparenței în exercitarea funcțiilor publice și în mediul de afaceri, precum și pentru prevenirea și combaterea corupției și

garantarea exercitării cu imparțialitate a funcțiilor publice. În jurisprudența sa, Curtea a constatat că instituirea unei astfel de reglementări este impusă de imperativul asigurării îndeplinirii cu obiectivitate de către persoanele care exercită o demnitate publică sau o funcție publică de autoritate a atribuțiilor ce le revin potrivit Constituției, în deplină concordanță cu principiile imparțialității, integrității, transparenței deciziei și supremației interesului public (a se vedea Decizia nr. 336 din 11 mai 2017, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 669 din 16 august 2017, paragraful 19).

27. Curtea reține însă că măsura adoptată nu îndeplinește condiția de a fi necesară, respectiv indispensabilă pentru îndeplinirea scopului urmărit, și nici proporțională, adică să păstreze justul echilibru între interesele concurente. Astfel, textul criticat nu îndeplinește exigența ingerinței minime, respectiv nu se poate afirma că legiuitorul nu putea adopta o reglementare alternativă care să conducă la îndeplinirea scopului urmărit cu aceeași eficiență, dar fără să afecteze drepturile și libertățile fundamentale deja recunoscute. Verificând această exigență, Curtea constată că legiuitorul putea proceda la adoptarea de măsuri mai puțin intruzive decât cea criticată în prezenta cauză deoarece, ori de câte ori sunt în discuție drepturi fundamentale, exigențele constituționale de protecție a acestor drepturi impun o gradare a intervenției etatice, astfel încât opțiunea legislativă să se îndrepte către măsurile cel mai puțin restrictive de drepturi (a se vedea Decizia nr. 597 din 15 iulie 2020, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 923 din 9 octombrie 2020, paragraful 37, și Decizia nr. 898 din 17 decembrie 2015, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 148 din 26 februarie 2016, paragraful 35). Analizând acest aspect, Curtea reține că interesul statului de exercitare cu imparțialitate a funcțiilor de demnitate publică putea fi realizat printr-o măsură mai puțin intruzivă, cu titlu exemplificativ putând fi menționată măsura suspendării raporturilor de serviciu pe perioada exercitării funcției de demnitate publică, așa cum a fost legiferat anterior modificării Legii nr. 188/1999 prin Legea nr. 251/2006 și după modificarea prin Legea nr. 156/2018, soluție care este păstrată și în prezent prin art. 513 alin. (1) lit. a) și b) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 57/2019 privind Codul administrativ. Această măsură ar fi servit interesului funcționarului public de a nu înceta raportul de muncă și, deopotrivă, interesului statului de a avea un corp stabil al funcționarilor publici care să beneficieze de continuitate în exercitarea funcției publice.

28. Totodată, Curtea reține că măsura încetării raporturilor de serviciu ale înalților funcționari publici și ale funcționarilor publici de conducere în cazul numirii într-o funcție de demnitate publică nu este proporțională cu situația care o determină, adică nu asigură un just echilibru între interesul public și cel individual. Astfel, este vorba, pe de-o parte, de interesul statului de a reglementa situațiile de incompatibilitate în exercitarea funcțiilor de demnitate publică și, pe de altă parte, de interesul înalților funcționari publici și funcționarilor publici de conducere de a avea stabilitate în funcția publică, stabilitate ce reprezintă un aspect al dreptului acestora la muncă. Legiuitorului îi revine obligația constituțională de a identifica acest punct de echilibru dintre cele două interese concurente pentru ca acestea împreună și fiecare în parte să se realizeze (a se vedea, *ad similibis*, Decizia nr. 731 din 6 noiembrie 2019, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 59 din 29 ianuarie 2020, paragraful 66).

29. În concluzie, având în vedere toate aceste considerente, Curtea reține că textul de lege criticat aduce atingere art. 16 și 41 din Constituție, deoarece instituie o inegalitate care nu are la bază un criteriu obiectiv și rațional între categoria înalților funcționari publici și funcționarilor publici de conducere, pe de o parte, și aceea a funcționarilor publici de execuție, pe de altă parte, prin raportare la criteriul stabilității în funcția publică.

30. Pentru considerentele expuse mai sus, în temeiul art. 146 lit. d) și al art. 147 alin. (4) din Constituție, al art. 1—3, al art. 11 alin. (1) lit. A.d) și al art. 29 din Legea nr. 47/1992, cu unanimitate de voturi,

CURTEA CONSTITUȚIONALĂ

În numele legii

DECIDE:

Admite excepția de neconstituționalitate ridicată de Teodor Dumitru Banciu în Dosarul nr. 252/57/2015/a1 al Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și constată că dispozițiile art. 34 alin. (2) din Legea nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, în redactarea anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 156/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 188/1999 privind Statutul funcționarilor publici, sunt neconstituționale.

Definitivă și general obligatorie.

Decizia se comunică celor două Camere ale Parlamentului, Guvernului și Înaltei Curți de Casație și Justiție — Secția de contencios administrativ și fiscal și se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Pronunțată în ședința din data de 23 noiembrie 2021.

PREȘEDINTELE CURȚII CONSTITUȚIONALE

prof. univ. dr. **VALER DORNEANU**

Magistrat-asistent,

Cristina Cătălina Turcu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL EDUCAȚIEI

ORDIN

privind acordarea autorizației de funcționare provizorie pentru nivelul de învățământ „profesional”, profilul „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „marochiner” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa

Având în vedere prevederile art. 24 alin. (3) lit. c) și d), respectiv ale art. 31 lit. e) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 75/2005 privind asigurarea calității educației, aprobată cu modificări prin Legea nr. 87/2006, cu modificările și completările ulterioare,

luând în considerare dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 993/2020 privind aprobarea Metodologiei de evaluare instituțională în vederea autorizării, acreditării și evaluării periodice a organizațiilor furnizoare de educație,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 21/2007 privind aprobarea Standardelor de autorizare de funcționare provizorie a unităților de învățământ preuniversitar, precum și a Standardelor de acreditare și de evaluare periodică a unităților de învățământ preuniversitar,

ținând cont de dispozițiile Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare,

având în vedere prevederile Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare,

văzând Referatul nr. 4.542 din 10.11.2021 privind acordarea autorizației de funcționare a unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa din orașul Avrig,

luând în considerare Hotărârea Consiliului Agenției Române de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar nr. 6 din 6.07.2021 privind propunerea de acordare a autorizației de funcționare provizorie pentru unitățile de învățământ preuniversitar de stat și particular evaluate în perioada 13 aprilie—25 iunie 2021,

în temeiul art. 13 alin. (3) din Hotărârea Guvernului nr. 369/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Educației, cu modificările ulterioare,

ministrul educației emite prezentul ordin.

Art. 1. — Se acordă autorizația de funcționare provizorie pentru unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa, cu sediul în orașul Avrig, strada Corneliu Coposu nr. 1,

județul Sibiu, nivelul de învățământ „profesional” (nivel 2, conform Hotărârii Guvernului nr. 844/2002 privind aprobarea nomenclatoarelor calificărilor profesionale pentru care se asigură pregătirea prin

Învățământul preuniversitar, precum și durata de școlarizare, cu modificările și completările ulterioare, respectiv nivel 3, conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013 privind aprobarea Cadrului național al calificărilor, cu modificările și completările ulterioare), domeniul „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „marochiner”, forma de învățământ „cu frecvență”, limba de predare „română”, începând cu anul școlar 2022—2023, conform anexei care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. 2. — Autorizarea de funcționare provizorie conferă calitatea de furnizor de educație, respectiv dreptul de organizare și desfășurare a procesului de învățământ pentru nivelul de învățământ „profesional” din cadrul unității de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa, cu sediul în orașul Avrig, menționată la art. 1.

Art. 3. — (1) Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa, cu sediul în orașul Avrig, are următoarele obligații:

a) de a angaja personal didactic de conducere și de predare, cu respectarea prevederilor Legii educației naționale nr. 1/2011, cu modificările și completările ulterioare, precum și a tuturor celorlalte reglementări legale în vigoare;

b) de a solicita acreditarea în termen de maximum trei ani de la absolvirea primei promoții, conform prevederilor legale în vigoare, dar nu mai târziu de anul școlar 2027—2028, pentru

nivelul de învățământ „profesional”, domeniul „industrie textilă și pielărie”, calificarea profesională „marochiner”, sub sancțiunea ridicării autorizației de funcționare provizorie;

c) de a întocmi și înainta la Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar raportul anual de evaluare internă a calității, până cel mai târziu la data de 15 octombrie a fiecărui an (<https://calitatearacip.eu>).

(2) Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar, în colaborare cu Inspectoratul Școlar Județean Sibiu, va monitoriza punerea în aplicare a prevederilor prezentului articol.

Art. 4. — Unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa din orașul Avrig este monitorizată și controlată periodic de Ministerul Educației, Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar și de Inspectoratul Școlar Județean Sibiu, în vederea verificării respectării standardelor care au stat la baza acordării autorizației de funcționare provizorie.

Art. 5. — Direcția generală management resurse umane și rețea școlară din Ministerul Educației, unitatea de învățământ preuniversitar de stat Liceul Tehnologic Mârșa din orașul Avrig, Inspectoratul Școlar Județean Sibiu și Agenția Română de Asigurare a Calității în Învățământul Preuniversitar vor duce la îndeplinire prevederile prezentului ordin.

Art. 6. — Prezentul ordin intră în vigoare la data publicării în Monitorul Oficial al României, Partea I.

p. Ministrul educației,
Gigel Paraschiv,
secretar de stat

București, 10 decembrie 2021.
Nr. 5.765.

ANEXĂ

Județul Sibiu

Nr. crt.	Denumirea unității de învățământ	Hotărârea ARACIP de evaluare/data	Denumirea persoanei juridice inițitoare	Adresa unității de învățământ, tel./fax, e-mail	Nivelul de învățământ/ Nivelul de calificare	Domeniul/ Profilul	Domeniul pregătirii de bază	Calificarea profesională/ Specializarea	Limba de predare	Forma de învățământ	Termenul-limită (an școlar) pentru depunerea cererii de acreditare
1	Liceul Tehnologic Mârșa	2/13.04.2021	—	Orașul Avrig, str. Corneliu Coposu nr. 1, tel./fax: 0269/526478	Profesional/Nivel 2 (conform Hotărârii Guvernului nr. 844/2002, cu modificările și completările ulterioare) Nivel 3 (conform Hotărârii Guvernului nr. 918/2013, cu modificările și completările ulterioare)	Industria textilă și pielărie	—	Marochiner	Română	Cu frecvență	2027—2028
Capacitate maximă de școlarizare*) — 56 de formațiuni de studiu/2 schimburi (maximum 28 de formațiuni de studiu/schimbul 1 și 28 de formațiuni de studiu/schimbul 2) Număr de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate, conform resursei umane calificate identificate: 3 formațiuni de studiu											

*) Capacitatea de școlarizare reprezintă numărul maxim de formațiuni de studiu care pot fi școlarizate în 2 schimburi în sălile de clasă și cabinete (excluzând laboratoare, ateliere) la nivelul unității de învățământ.

MINISTERUL TRANSPORTURILOR ȘI INFRASTRUCTURII

O R D I N

pentru modificarea anexei nr. 2 la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 153/2011 privind modificarea și completarea Regulamentului pentru circulația trenurilor și manevra vehiculelor feroviare — nr. 005, aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.816/2005, și pentru definirea trenurilor de călători în funcție de serviciile oferite de operatorii de transport feroviar de călători

Ținând cont de prevederile art. 2 alin. (1) lit. e), f) și l) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 62/2016 privind înființarea Autorității pentru Reformă Feroviară, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 53/2017, în temeiul prevederilor art. 9 alin. (4) din Hotărârea Guvernului nr. 370/2021 privind organizarea și funcționarea Ministerului Transporturilor și Infrastructurii,

viceprim-ministrul, ministrul transporturilor și infrastructurii emite prezentul ordin.

Art. I. — Anexa nr. 2 „Definirea trenurilor de călători în funcție de serviciile oferite de operatorii de transport feroviar de călători” la Ordinul ministrului transporturilor și infrastructurii nr. 153/2011 privind modificarea și completarea Regulamentului pentru circulația trenurilor și manevra vehiculelor feroviare — nr. 005, aprobat prin Ordinul ministrului transporturilor, construcțiilor și turismului nr. 1.816/2005, și pentru definirea trenurilor de călători în funcție de serviciile oferite de operatorii de transport feroviar de călători, publicat în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 200 din 22 martie 2011, cu modificările ulterioare, se modifică

și se înlocuiește cu anexa care face parte integrantă din prezentul ordin.

Art. II. — Definirea categoriilor de trenuri de călători conform anexei la prezentul ordin se aplică pentru toate serviciile de transport feroviar începând cu planul de mers de tren 2022/2023, precum și pentru noile servicii introduse de operatorii de transport feroviar de călători, cu respectarea prevederilor legale în vigoare, după intrarea în vigoare a prezentului ordin.

Art. III. — Prezentul ordin se publică în Monitorul Oficial al României, Partea I, și intră în vigoare la data publicării.

Viceprim-ministru,
ministrul transporturilor și infrastructurii,
Sorin Mihai Grindeanu

București, 9 februarie 2022.
Nr. 134.

ANEXĂ
(Anexa nr. 2 la Ordinul nr. 153/2011)

Definirea categoriilor de trenuri de călători în funcție de serviciile oferite de operatorii de transport feroviar de călători care vor face obiectul contractelor de obligație de serviciu public (OSP)

I. Trenurile intercity

a) Intercity (IC)

Asigură legătura, în trafic intern sau internațional, între capitala țării și orașele reședință de județ, definite prin Legea nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului României, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile intercity (IC) este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii pentru planificarea călătoriei	Regim de rezervare a locului	X	X
	Permite selectarea locurilor în perioada de anticipație	X	X
	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X
Servicii la bordul trenului	Spații speciale pentru bagaj voluminos	X	X
	Climatizare	X	X
	Prize 230 V/50 Hz	X	X
	Conexiune internet	X	X
	Toaleta ecologice	X	X
	Servicii de alimentație publică	X	X
	Supraveghere video	X	X
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X	X
Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X	
Transportul bicicletelor		X**	

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X
	Informații în stații	X	X
	Automate de vânzări de bilete	X	X
	Plată electronică	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

**) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

b) Intercity night (IC-N)

Asigură legătura, în trafic intern sau internațional, între capitala țării și orașele reședință de județ, definite prin Legea nr. 2/1968 privind organizarea administrativă a teritoriului României, republicată, cu modificările și completările ulterioare, și au parcurs de noapte.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I sau clasa a II-a.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile intercity night (IC-N) este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu			
		cls. I	cls. II	VD	Bc
Servicii pentru planificarea călătoriei	Regim de rezervare a locului	X	X	X	X
	Permite selectarea locurilor în perioada de anticipație	X	X	X	X
	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X	X	X
Servicii la bordul trenului	Spații speciale pentru bagaj voluminos	X	X	X	X
	Climatizare	X	X	X	X
	Prize 230 V/50 Hz	X	X	X	X
	Conexiune internet	X	X	X	X
	Toalete ecologice	X	X	X	X
	Servicii de alimentație publică	X	X	X	X
	Supraveghere video	X	X	X	X
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X	X	X	X
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X	X	X
Transportul bicicletelor		X**			
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X	X	X
	Informații în stații	X	X	X	X
	Automate de vânzări de bilete	X	X	X	X
	Plată electronică	X	X	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

**) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

II. Trenurile interregio

a) Interregio (IR)

Asigură legătura între localitățile urbane de rang 0, I și II definite prin anexa nr. II pct. 3.8 din Legea nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a IV-a — Rețeaua de localități, cu modificările și completările ulterioare, și stațiunile turistice de interes național, enumerate în anexa nr. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 852/2008 pentru aprobarea normelor și criteriilor de atestare a stațiunilor turistice, cu modificările și completările ulterioare.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I.

Viteza medie comercială/tren este de minimum 45 km/h.

În principalele stații și noduri feroviare se vor asigura conexiuni convenabile cu celelalte trenuri de călători.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile interregio (IR) este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii pentru planificarea călătoriei	Regim de rezervare a locului	X	X
	Permite selectarea locurilor în perioada de anticipație	X	X
	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X
Servicii la bordul trenului	Climatizare	X	X
	Sonorizare	X	X
	Prize 230 V/50 Hz	X	X
	Toalete ecologice	X*	X*
	Supraveghere video	X*	X*
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X	X
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X
	Transportul bicicletelor		X**
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X
	Informații în stații	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

***) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

b) Interregio night (IR-N)

Asigură legătura între localitățile urbane de rang 0, I și II definite prin anexa nr. II pct. 3.8 din Legea nr. 351/2001 privind aprobarea Planului de amenajare a teritoriului național — Secțiunea a IV-a — Rețeaua de localități, cu modificările și completările ulterioare, și stațiunile turistice de interes național, enumerate în anexa nr. 5 din Hotărârea Guvernului nr. 852/2008 pentru aprobarea normelor și criteriilor de atestare a stațiunilor turistice, cu modificările și completările ulterioare.

Viteza medie comercială/tren este de minimum 45 km/h.

În principalele stații și noduri feroviare se vor asigura conexiuni convenabile cu celelalte trenuri de călători.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I sau clasa a II-a.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile interregio night (IR-N) este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu			
		cls. I	cls. II	VD	Bc
Servicii pentru planificarea călătoriei	Regim de rezervare a locului	X	X	X	X
	Permite selectarea locurilor în perioada de anticipație	X	X	X	X
	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X	X	X
Servicii la bordul trenului	Climatizare	X	X*	X*	X*
	Sonorizare	X	X*	X*	X*
	Prize 230 V/50 Hz	X	X*	X*	X*
	Toalete ecologice	X	X*	X*	X*
	Servicii de alimentație publică	X	X	X	X
	Supraveghere video	X*	X*	X*	X*
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X	X	X	X
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X	X	X
	Transportul bicicletelor		X**		
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X	X	X
	Informații în stații	X	X	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

***) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

III. Trenuri regio (R)**a) Regio Expres (R-E)**

Asigură legătura între localitățile aflate pe o distanță de circulație de maximum 230 km sau prima stație de cale ferată, dacă se depășește această distanță.

Are opriri în stații de cale ferată care deserveșc localități cu un număr ≥ 2.500 de locuitori împreună cu zonele limitrofe, asigurând nevoia de mobilitate din zona respectivă.

Asigură legăturile la/de la trenurile interregio.

Viteza medie comercială este în principiu de minimum 40 km/h.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile regio expres R-E este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii pentru planificarea călătoriei	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X
Servicii la bordul trenului	Climatizare	X	X*
	Sonorizare	X	X
	Prize 230 V/50 Hz	X	X
	Toaleta ecologice	X*	X*
	Supraveghere video	X*	X*
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X	X
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X
	Transportul bicicletelor		X**
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X
	Informații în stații	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

**) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

b) Regio (R)

Asigură condiții de transport pentru arii geografice restrânse, distanța maximă de circulație fiind de 200 km sau prima stație de cale ferată, dacă se depășește această distanță.

Are opriri în toate stațiile, haltele și punctele de oprire de-a lungul rutei, dacă peronoanele sunt amenajate cu respectarea specificațiilor tehnice de interoperabilitate (STI).

Trenurile regio vor fi solicitate și trasate la un interval suficient de timp pentru a permite îmbarcarea/debarcarea călătorilor în/din trenurile de legătură din stațiile/nodurile de cale ferată.

Viteza medie comercială este în principiu de minimum 35 km/h.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile regio este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii pentru planificarea călătoriei	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X
Servicii la bordul trenului	Climatizare	X*	X*
	Sonorizare	X*	X*
	Prize 230 V/50 Hz	X*	X*
	Toaleta ecologice	X*	X*
	Supraveghere video	X*	X*
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X*	X*
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X
	Transportul bicicletelor		X**
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X
	Informații în stații	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

**) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

c) Regio metropolitan (R-M)

Asigură transportul în jurul marilor orașe, pentru traficul suburban (de navetiști), satisface nevoile de transport ale unui centru urban sau ale unei conurbații și ale zonelor din proximitate/limitrofe, distanța maximă de circulație fiind de 40 km sau prima stație de cale ferată, dacă se depășește această distanță.

Viteza medie comercială este în principiu de minimum 30 km/h.

Pot fi puse în circulație și fără servicii de clasa I.

Nivelul minimal de servicii oferite pentru trenurile regio metropolitan R-M este:

Denumirea serviciului	Nivelul serviciului	Caracterul serviciului — obligatoriu	
		cls. I	cls. II
Servicii pentru planificarea călătoriei	Facilități pentru transportul persoanelor cu dizabilități	X*	X*
	Sistem de informare pentru călători	X	X
	Vânzare de bilete online	X	X
Servicii la bordul trenului	Climatizare	X*	X*
	Sonorizare	X*	X*
	Prize 230 V/50 Hz	X*	X*
	Toalete ecologice	X*	X*
	Supraveghere video	X*	X*
	Sistem de blocare automată a ușilor de acces în timpul mersului, precum și de către personalul de tren pe durata staționării	X*	X*
	Asistență și informare din partea personalului de tren	X	X
	Transportul bicicletelor		X**
Servicii în stații	Acces la sala de așteptare în stațiile și punctele de oprire în care sunt amenajate astfel de spații	X	X
	Informații în stații	X	X
	Asistență pentru călători în stațiile și punctele de oprire deservite de personal al operatorului feroviar	X	X

*) Caracter obligatoriu pentru orice vehicul feroviar pentru transport de călători fabricat sau reînnoit după data de 1.01.2022.

**) Caracter opțional pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren până la data de 6.06.2025 și caracter obligatoriu pentru clasa a II-a pentru toate rangurile de tren începând cu data de 7.06.2025.

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI — CAMERA DEPUTAȚILOR

„Monitorul Oficial” R.A., Str. Parcului nr. 65, sectorul 1, București; 012329
 C.I.F. RO427282, IBAN: RO55RNCB0082006711100001 BCR
 și IBAN: RO12TREZ7005069XXX000531 DTCPMB (alocat numai persoanelor juridice bugetare)
 Tel. 021.318.51.29/150, fax 021.318.51.15, e-mail: marketing@ramo.ro, www.monitoruloficial.ro

Adresa Biroului pentru relații cu publicul este:
 Str. Parcului nr. 65, intrarea A, sectorul 1, București; 012329.
 Tel. 021.401.00.73, e-mail: concursurifp@ramo.ro, convocariaga@ramo.ro
 Pentru publicări, încărcări actele pe site, la: <https://www.monitoruloficial.ro/brp/>

5 948493 333647

